

Arrest

nr. 248 168 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te hetend);
Naam: S.(.)

Voornaam: R. G. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Grozny

Nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 26/04/2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden, met uitstel 5 jaar behalve 20 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, waarbij de titel of de kentekens van een openbaar ambtenaar worden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag wordt ingeroepen.

Op 13/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 06/12/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 28/05/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor wapen(s): het dragen zonder wettige reden.

Op 26/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 28/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal en poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13/12/2018.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. CGVS trok zijn statuut van erkende vluchteling in op 18/04/2017. Zijn verblijf werd beëindigd op 9/10/2018, betekend op 16/10/2018.

Artikel 74/13 In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 15.10.2020, heeft de betrokkene verklaard familie (vriendin, 2 kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar geen contacten en geen netwerk heeft. Gelet op het feit dat uw moeder, vermeende partner en vermeende kinderen allen van de Belgische nationaliteit beschikken en het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen, is er geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden eventueel via sociale media. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is samen met zijn moeder in België aangekomen op 10/02/2004 en heeft diezelfde dag een asielaanvraag ingediend. Betrokkene en zijn moeder werden erkend door CGVS op 18/09/2008. Gezien de schending van de openbare orde werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken op 18/04/2017. Hij diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingsbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd. Het recht op verblijf van de betrokkene werd beëindigd op 9/10/2018. Uit zijn dossier en zijn vragenlijst ingevuld op 15.10.2020 blijkt dat hij familie (moeder, vriendin, minderjarige kinderen) heeft in België. Dienaangaande merken we op dat het loutere feit dat uw moeder legaal in België verblijft op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM haalt de aard en de hechtheid van de gezinsband aan, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Bovendien staat niet vast dat er tussen u en uw moeder - die beide volwassen zijn - geen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Indien deze bijzondere afhankelijkheid toch aanwezig is, liet u na dit formeel te staven. Daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling; niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder wordt niet aangenomen.

Daarnaast heeft betrokkene een vriendin en twee minderjarige kinderen (Z. S. (..) °01.02.2020, S. M. (..) °15.06.2010) waarvan een van zijn huidige partner. Hij verklaarde voor zijn kinderen te moeten zorgen, omdat dit zijn verantwoordelijkheid is. Dienaangaande merken we vooreerst op dat hij geen enkel formeel element aanreikte om zijn verklaringen te staven. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat hij op 20/03/2008 officieel op hetzelfde adres gedomicilieerd was als de vrouw waarvan hij verklaart dat zij zijn vriendin is. We merken op dat deze vrouw in het Rijksregister effectief vermeld staat als de moeder van het kind waarvan hij verklaarde dat het zijn zoon is die voortkomt uit de vermeende relatie met deze vrouw. Uit het Rijksregister van hemzelf, noch dat van zijn vermeende partner en zijn vermeend minderjarig kind, blijkt dat hij als vader geregistreerd staat. Hij bracht evenmin enig formeel element aan om aan te tonen dat hij de vader van dit kind is. Daarnaast merken we op dat zij samen op verschillende adressen verbleven, doch deze vrouw reeds sinds 27/01/2015 - dus bijna 4 jaar - op een ander adres verblijft in Antwerpen, samen met het minderjarige kind. Betrokkene heeft gezinshereniging aangevraagd met de minderjarige zoon, dit werd geweigerd aangezien zijn erkenning van het kind kennelijk enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bijlage 20 werd betekend op 28/10/2019. Ook voor zijn 2de zoon kan de betrokkene ook geen bewijzen voorleggen dat hij het kind erkend heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde dat er in uw dossier geen elementen voorhanden zijn die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg zouden staan. Het concludeerde dat op basis van opeenvolgende verklaringen die u bij het CGVS aflegde, niet kan worden aangenomen dat u op heden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13/12/2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 13/12/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 26/04/2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden, met uitstel 5 jaar behalve 20 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij

gewapend is, waarbij de titel of de kentekens van een openbaar ambtenaar worden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag wordt ingeroepen.

Op 13/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging.

Op 06/12/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 28/05/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor wapen(s): het dragen zonder wettige reden.

Op 26/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 28/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal en poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL:

-SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

-SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST

-SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

-SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT.

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voor de toepassing van deze bepalingen naar zijn feitelijke situatie. Verzoeker heeft de nationaliteit van Rusland. Hij werd geboren op 2 januari 1990 te Grozny. Verzoeker kwam in België toe op 10 februari 2004. Hij was toen minderjarig en vergezeld van zijn moeder. Dezelfde dag nog diende zijn moeder een asielaanvraag in. Op 24 februari 2006 werd verzoeker erkend als vluchteling. Verzoeker werd hierop in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Hij verkreeg een B-kaart afgeleverd op 6 december 2007. Verzoeker heeft in België een duurzame relatie met een Belgische partner (mevr. D. R. Z. (..), °03.06.1987 (RR: xxxxxxxx)). Hij is de vader van twee minderjarige kinderen (Z. S. (..), geboren op 1 februari 2020, en S. M. (..), geboren op 15 juni 2010). Verzoeker werd herhaaldelijk veroordeeld wegens schendingen van de openbare orde. Hij werd veroordeeld op 26 april 2010, op 13 januari 2012, op 28 mei 2017, op 26 juni 2018 en op 28 oktober 2019 (zie de opsomming in de bestreden beslissing). De vluchtelingenstatus van verzoeker werd ingetrokken op 18 april 2017. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing. Vervolgens werd op 9 oktober 2018 het recht van verblijf van verzoeker beëindigd. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardig privé- en gezinsleven.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen: een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze

bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 *Boultif v. Zwitserland*); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 *Üner v. Nederland*; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boultif/Üner* criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28). In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven: 28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten. Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM: However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned. Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken. Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "*Bultif-Üner*-criteria": The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Liner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58,

ECHR 2006- XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria. Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder gelet op de feitelijke situatie van verzoeker (met name: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie van de verzoekende partij, de vraag of de partner van verzoeker kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd).

4. *Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn sociaal en familiaal netwerk in België. Verzoeker verblijft sinds 10 februari 2004 in België en keerde sindsdien niet meer terug naar Rusland, terwijl verzoeker geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij, waarbij deze inbreuk op zijn privé- en gezinsleven zou zijn gerechtvaardigd, kan echter niet worden bijgetreden. Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordelingen van verzoeker. Het blijkt vooreerst niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de tijdsperiode van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Door de gemachtigde wordt enkel rekening gehouden met de data van de verschillende veroordelingen (zoals weergegeven in de bestreden beslissing), doch niet met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zich afspeelden waarvoor hij werd veroordeeld. Nochtans vormt dit een essentieel element in de beoordeling in de welke mate verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en, eveneens, in welke mate het gepast voorkomt om een inreisverbod op te leggen met een duurtijd van acht jaar. Verzoeker wijst er verder op dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt rekening gehouden met de duurtijd dewelke verzoeker - onafgebroken - in België verblijft. Verzoeker verblijft sinds 10 februari 2004 in België. Verzoeker was toen 14 jaar (°02.01.1990). Verzoeker keerde sindsdien niet meer terug naar Rusland. Hij is hierdoor opgegroeid in België. Verzoeker liep school in België (hij ging naar school te Marco Polo en het KTA te Deurne en hij behaalde diploma's van metsen, tegelen en vloeren) en werkte (tussen 2008 en 2017 werkte hij bij verschillende werkgevers, zoals General Motors, Opel, ASX-Ibeco en DHL). Sinds 1 januari 2018 werkte hij als zelfstandige voor het bedrijf Akay nv waar hij 10% van de aandelen van bezit. Deze elementen bevinden zich in het administratief dossier. Verzoeker heeft hierdoor een onafgebroken verblijf in België van meer dan 16 jaar. Anders gesteld: verzoeker verbleef langer in België dan in Rusland, zijn land van herkomst. Hij bleef meer dan 16 jaar afwezig uit Rusland. Verzoeker heeft hierdoor de binding verloren met Rusland. Deze langdurige periode van het verblijf van verzoeker in België, en zijn afwezigheid uit Rusland als spiegelbeeld hiervan, werd echter onvoldoende betrokken in de gemaakte beoordeling. Uit de vermelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfshistoriek wel kort besproken wordt (onder de hoofding "artikel 74/13"), maar zijn verblijfshistoriek komt verder niet (of amper nog) ter sprake. De educatie en tewerkstelling van verzoeker blijft zelfs volledig onbesproken. Deze zaken dienen nochtans kernelementen uit te maken in de beoordeling door verweerder. Verzoeker heeft verder in België een duurzame relatie met een Belgische partner (mevr. D. R. Z. (.), °03.06.1987 (RR: xxxxxxxx). Hij is de vader van twee minderjarige kinderen (Z. S. (.), geboren op 1 februari 2020, en S. M. (.), geboren op 15 juni 2010). Zij hebben niet de nationaliteit van Rusland en kunnen daarom niet worden geacht verzoeker te volgen naar het buitenland. Dit geldt in het bijzonder gezien de leeftijd van Musa (°15.06.2010) en zijn ontwikkeling in België. De belangen van de minderjarige kinderen en deze van zijn partner werden bovendien niet afdoende overwogen, terwijl deze belangen op fundamentele wijze worden geschaad. Het is immers in het primaire belang voor de kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun beide ouders en door hen beide kunnen opgevoed worden. Het oordeel van de gemachtigde is dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Rusland, terwijl hij met dit land geen enkele binding meer heeft sinds zijn aankomst in België in 2004. Het kan daarom niet worden verondersteld dat verzoeker in staat moet worden geacht een verder leven uit te bouwen in Rusland. De beoordeling van verweerder is op dit punt onzorgvuldig.*

5. *De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)*

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoekende partij verwijst in essentie naar haar feitelijke situatie en betoogt dat zij in België een duurzame relatie heeft met een Belgische partner (mevr. D.R.Z.) en dat zij vader is van twee minderjarige kinderen, Z.S., geboren op 1/2/2020 en S.M., geboren op 15/6/2010. Gelet op haar jarenlange verblijf in België en haar gezin stelt zij dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in België. Zij wijst ook op het hoger belang van het kind en meent dat geen correcte belangenafweging is geschied. Zij wijst tevens op de Boultif/Üner-criteria ontwikkeld door het EHRM. Zij heeft haar sociaal en familiaal netwerk in België waar zij sinds 2004 woont en zij is nooit meer teruggekeerd naar Rusland. Zij heeft met Rusland geen banden meer. Zij stelt dat teveel belang wordt gehecht aan haar veroordelingen waarbij geen rekening werd gehouden met het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.6.1. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar dit artikel verwijst naar de gezondheidstoestand, verzoekende partij nergens in het verzoekschrift gewag maakt van enige gezondheidsproblematiek die haar verhindert terug te keren naar het herkomstland en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Wat betreft het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande lager.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.7.1. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar moeder die op het Belgische grondgebied verblijft, betwist zij niet dat zij volwassen is en niet blijkt dat tussen haarzelf en haar moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de normale affectieve relatie overstijgt. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder aannemelijk maakt. Dienaangaande maakt zij aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.7.2. Verzoekende partij wijst voorts op het feit dat zij twee minderjarige kinderen heeft op het Belgische grondgebied.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kind geboren in 2010 heeft de verwerende partij ondermeer vastgesteld dat de verzoekende partij al sinds 2015 niet meer samenwoont met de moeder van dit kind en het kind zelf. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen an sich niet. Voor zover moet aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind geboren in 2010, heeft de verwerende partij eraan toegevoegd dat het kind de Belgische nationaliteit heeft en contact kan onderhouden worden met verzoekende partij via bezoeken of sociale media. De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en het kind geboren in 2010 en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland Rusland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Verzoekende partij maakt met haar betoog op dat vlak ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Zij maakt ook geenszins aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschaad wordt bij haar verwijdering.

2.7.3. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij ook de vader is van een kind geboren in 2020. Zij brengt echter niks in tegen de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij dit kind erkend heeft. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind geboren op 1 februari 2020. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind geboren in 2020 is - zoals de verwerende partij opmerkt: *“Hij verklaarde voor zijn kinderen te moeten zorgen, omdat dit zijn verantwoordelijkheid is. Dienaangaande merken we vooreerst op dat hij geen enkel formeel element aanreikte om zijn verklaringen te staven.”* - en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting.

Daarenboven, voor zover moet aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind en/of een zorgdragende volwassene is, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat niet blijkt dat de contacten tussen verzoekende partij en haar kind niet kunnen verdergezet worden via bezoeken of sociale media.

De Raad wijst er hierbij op dat, hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook verduidelijkt heeft dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: *“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”*

56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geboren is in 1990 en in 2004 op 14-jarige leeftijd samen met haar moeder naar België is gekomen en in 2006 erkend werd als vluchteling. Reeds in april 2010 echter, op 20-jarige leeftijd werd verzoekende partij al veroordeeld voor zwaarwichtige feiten van diefstal met

geweld of bedreiging, waarvoor zij een gevangenisstraf opliep van 40 maanden, met uitstel van 5 jaar behalve 20 maanden. Dat verzoekende partij hier geen lering heeft uit getrokken blijkt uit het feit dat zij op 31 januari 2012 opnieuw werd veroordeeld voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, ditmaal tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Ook deze veroordeling heeft haar niet tot inkeer gebracht nu zij op 28 mei 2017 nogmaals veroordeeld werd tot 4 maanden gevangenisstraf, ditmaal voor het dragen van wapens zonder wettige reden. Op 18 april 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken. Op 26 juni 2018 werd zij nogmaals veroordeeld voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Op 9 oktober 2018 werd beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Ook op 28 oktober 2019 werd zij nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal en poging tot diefstal.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in de gevangenis verbleef van 6 oktober 2009 tot 26 mei 2010, van 20 november 2011 tot 21 mei 2016, van 9 december 2016 tot 12 januari 2017, van 24 oktober 2017 tot 19 januari 2018, van 16 maart 2018 tot 7 augustus 2018, van 30 augustus 2018 tot 28 oktober 2018. Op 21 februari 2020 werd verzoekende partij opnieuw opgesloten. Zij moet nadien zijn vrijgelaten waarbij haar het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verzoekende partij werd blijkens het administratief dossier weerom op 31 oktober 2020 van haar vrijheid beroofd nadat zij door de politie werd aangetroffen in bezit van heroïne. Tijdens haar legaal verblijf van om en bij de dertien jaar heeft verzoekende partij aldus om en bij de zes jaar in de gevangenis verbleven.

De verwerende partij heeft aangaande het criminele parcours van verzoekende partij als volgt overwogen: *“Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat zij zich al op jeugdige leeftijd – 20 jaar – op het criminele pad heeft begeven en dit parcours heeft verdergezet, hetgeen geleid heeft tot maar liefst vijf veroordelingen op negen jaar tijd en een gevangenisverblijf van maar liefst zes jaar.

Verzoekende partij – op het moment dat zij zich op het criminele pad begaf – was al volwassen. Daarenboven blijkt uit de feiten dat zij een recidivist is en duidelijk geen lering trekt uit de door haar opgelopen veroordelingen. Gelet op de strafrechtelijke antecedenten van verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij een neiging tot recidive heeft en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden (cfr. EHRM, Narjis v. Italy, 14 februari 2019, overweging 44; EHRM, Mohammad v. Denmark, 13 december 2018, overweging 34).

Verzoekende partij maakt met haar niet geconcretiseerd betoog dat geen rekening zou gehouden zijn met de tijdsperiode waarin de feiten zich afspeelden hoegenaamd niet aannemelijk dat de verwerende partij een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt inzake het volgehouden criminele gedrag van verzoekende partij en het gevaar voor de openbare orde dat daaruit voortvloeit. Er kan hoegenaamd niet blijken dat de verwerende partij overdreven gewicht heeft gegeven aan het jarenlange volgehouden criminele parcours van verzoekende partij. Dit nog temeer nu verzoekende partij na de bestreden beslissing opnieuw werd aangehouden, dit keer in het bezit van heroïne.

Verder blijkt dat - voor zover verzoekende partij moet beschouwd worden als vader en/of zorgdragende volwassene van het kind geboren in 2020 - verzoekende partij al sinds 9 oktober 2018 niet meer verblijfsgerechtigd is. Deze beslissing werd haar betekend op 16 oktober 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij pas sinds 20 augustus 2019 op hetzelfde adres geregistreerd staat als haar partner Z.D. Uit de vraag om informatie bij de stad Antwerpen blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar relatie met Z.D. een aanvang nam op 11 februari 2019. Bijgevolg blijkt dat de start van haar relatie met haar partner Z.D. en de verwekking van het kind geboren in 2020 geschiedde op een moment waarop verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust moesten zijn dat de verderzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied van meet af aan precair zou zijn.

Gelet op het feit dat verzoekende partij al sinds oktober 2018 niet meer verblijfsgerechtigd is, betreft het in dit geval niet zozeer de vraag of het thans bestreden bevel voldoet aan de Boultif/Üner criteria, maar wel de vraag of de verwijderingsmaatregel een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM, met name of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om de betrokken vreemdeling op haar grondgebied toe te laten of er verder te verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cfr. EHRM, Ejimson v. Germany, 1 maart 2018; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoekende partij betwist niet dat zij al sinds oktober 2018 niet meer verblijfsgerechtigd is en zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. De relatie met haar partner en kind heeft zij aldus ontwikkeld op een moment waarop beiden bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij overwogen dat het gezinsleven ook via bezoeken en moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet. Verzoekende partij betwist niet

dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen komen opzoeken in het herkomstland of dat zij contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat haar gezinsleden haar niet naar het herkomstland zouden kunnen volgen om aldaar het gezinsleven verder te zetten. De Raad bemerkt daarbij dat de partner ook van Russische origine is (geboren in 1987 in Grozny en sinds 2004 in België) en het kind nog zeer jong is zodat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt. Het loutere feit dat het kind de Belgische nationaliteit heeft doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd en geen oog zou gehad hebben voor de belangen van het kind.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd doorgevoerd en er geen positieve verplichting bestaat om verzoekende partij op het Belgische grondgebied te gedogen om haar gezinsleven hier verder te zetten.

2.7.4. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland. Zij stelt dat zij door de bestreden beslissing onttrokken wordt van haar sociaal en familiaal netwerk in België. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar opleiding en tewerkstelling.

2.7.5. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat haar verblijf reeds op 9 oktober 2018 beëindigd werd. Aangaande haar privéleven werd op dat ogenblik als volgt overwogen:

“In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Engels en Nederlands te spreken en/of te schrijven en gaf u aan in België gestudeerd te hebben. U verklaarde dat u van 2004 tot 2006 in de Marco Polo school les volgde en vervolgens van 2006 tot 2007 in het KTA te Deurne deeltijds onderwijs volgde. Vooreerst merken we op dat u geen enkel formeel element aanbracht om deze verklaringen te staven. Daarnaast merken we op dat het feit dat u tussen 2004 en 2007 onderwijs volgde in België, het loutere gevolg is van het feit dat u als minderjarige leerplichtig bent en op zich niet getuigt van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

U verklaarde daarnaast diploma's van metsen, tegelen en vloeren te hebben en tussen 2008 en 2017 bij diverse werkgevers te hebben gewerkt, zoals General Motors, Opel, ASX-Ibeco en DHL. Middels een schrijven van uw raadsman werd de DVZ meegedeeld dat u sinds 01/01/2018 als zelfstandige werkt voor het bedrijf Akay NV, waar u 10% van de aandelen heeft. Ter ondersteuning van uw verklaringen, werd een overzicht van uw tewerkstelling als uitzendarbeider tussen 2006 en 2016 meegegeven, evenals een bewijs van aansluiting als zelfstandige bij Xerius. Dienaangaande merken we op dat tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving.

Het feit dat u opleiding en tewerkstelling genoot, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk misdrijven te plegen waarvoor u definitief veroordeeld werd door een correctionele rechtbank. Het CGVS trok uw vluchtelingenstatus op 18/04/2017 in omdat gebleken was dat u op 26/04/2010 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaren behalve 20 maanden omdat u zich bezondigde aan een bijzonder ernstig misdrijf. Bovendien werd u op 13/01/2012 opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, ditmaal tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

We wijzen er op dat u sindsdien nog 3 keer definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen. Op 06/12/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 28/05/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden voor het dragen van wapens zonder wettige reden. Tot slot werd u op 26/06/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Derhalve blijkt uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in 5 definitieve veroordelingen, dat u beschouwd dient te worden als een gevaar voor de samenleving. Het feit dat u herhaaldelijk en over een tijdsperiode van 8 jaar, 5 keer definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, toont aan dat u een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid hebt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22

De Raad stelt vast dat verzoekende partij wijst op haar sociaal en familiaal netwerk in België, maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij haar familiale (en sociale) contacten niet verder kan zetten vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken of nog, dat zij met haar nieuwe partner en jongste kind aldaar geen gezinsleven kan hebben. Verder kan niet ontkend worden dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België verschillende veroordelingen heeft opgelopen voor zwaarwichtige feiten, hetgeen haar ook een jarenlang gevangenisverblijf heeft opgeleverd, en dat zij een neiging tot crimineel gedrag vertoont, getuige daarvan bovendien nog zeer recent het proces-verbaal opgemaakt ten aanzien van verzoekende partij omwille van heroïne. Zoals de verwerende partij ook al heeft opgemerkt bij de beslissing tot beëindiging van haar verblijf maakt zij niet aannemelijk dat de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, waaronder haar schoollopen in België en haar werkervaring, op zich getuigen van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Haar opleiding in België en haar tewerkstelling hebben er haar immers niet van weerhouden telkenmale opnieuw zwaarwichtige strafrechtelijke feiten te plegen. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij, die de eerste veertien jaar van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en waarvan aldus mag aangenomen worden dat zij de taal van het herkomstland nog machtig is, niet gevolgd worden als zou de verwerende partij een incorrecte belangenafweging gemaakt hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer naar het herkomstland voor verzoekende partij niet zonder enige inspanning zal verlopen, kan geenszins gesteld worden dat zij aldaar geen privé- en/of familielevens meer kan ontwikkelen of verderzetten (cfr. EHRM, *Munir Johana v. Denmark*, 12 januari 2021).

2.7.6. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Daar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eenzelfde inhoud kent als artikel 8 EVRM, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.8. Gelet op de bespreking hoger blijkt evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar opgeworpen beginselen aannemelijk.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER